

Františkovo slovo

č.8

Papežův apel na mafiózní organizace

O jednotě a svatosti církve

Každé setkání s Ježíšem náš život změní

Papež zpovídal, ale napřed se sám vyzpovídal

O pokoře

Každé setkání s Ježíšem náš život změní

Blízkost trpícím otvírá skutečnou krásu života

...

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papežův apel na mafiózní organizace: Obrátte se, abyste neskončili v pekle!

Vatikán. Papež František se setkal s příbuznými obětí zavražděných mafiózními organizacemi. Jako biskup Říma se tak dotkl jednoho z palčivých problémů dnešní Itálie. V kostele sv. Řehoře VII. nedaleko vatikánských hradec se v pátek večer shromáždili zástupci rodin, které oplakávají oběti organizovaného zločinu. Dlouhý seznam obsahoval 842 jmen, včetně 80 dětí. Uzavíral jej tříletý Domenico Petruzzelli, zastřelený v tomto týdnu.

„Počátek však musí vyjít z lidského nitra, ze svědomí. Odtud musí vyjít uzdravení. Uzdravení jednání, vztahů, rozhodnutí, společenské struktury, aby spravedlnost získala prostor, rozšířila se, zakořenila a nahradila nepravost. Víím, že ve vás je tato naděje velmi silná. Zejména bych chtěl ujistit o své solidaritě ty, kdo ztratili někoho blízkého, oběť mafiózního násilí. Děkuji za vaše svědectví, protože jste se neuzavřeli, nýbrž otevřeli. Vyšli jste, abyste vypověděli historii své bolesti a naděje. Je to velmi důležité, zejména pro mladé.“

Potom se papež s velkou naléhavostí v hlase obrátil k členům mafiózních organizací. Vybídl je ke konverzi a varoval před hrozbou věčné záhuby.

„Cítím, že není možné skončit, aniž bych řekl pár slov velkým nepřítomným, hlavním aktérům dnes nepřítomným, mužům a ženám patřícím k mafiím. Prosím vás, změňte svůj život, obraťte se, zastavte se a přestaňte s konáním zla! My se za vás modlíme. Obrátte se, prosím vás o to na kolenou. Je to pro vaše dobro. Život, který žijete, vám nepřinese potěšení, nedá vám radost, nedá vám štěstí. Moc a peníze, které jste získali spoustou špinavé práce, mnoha mafiózními zločiny, jsou krvavé peníze, které si nevezmete s sebou do příštího života. Obrátte se, ještě je čas, abyste neskončili v pekle. A právě to vás čeká, pokud půjdete dál touto cestou. Každý z vás měl tátu a mámu, vzpomeňte si na ně! Zaplakejte a obraťte se!“

Druhé kázání o. Cantalamessa o jednotě a svatosti církve

Vatikán. V pátek pronesl o. Cantalamessa v kapli *Redemptoris Mater* druhé kázání pro papeže a římskou kurii. Bylo věnováno jednotě a svatosti církve a papežský kazatel přitom čerpal z učení sv. Augustina, prvního ze čtyř latinských církevních otců, jejichž nauku postupně představí v letošním cyklu postních promluv. Eklesiologie, tedy pojednání reflektující čím je církev v Božím plánu, jaká je její povaha a funkce, vzniklo jakožto celoživotní Augustinova odpověď na schizma donatistů.

Augustin odpověděl vypracováním principu, který se stal trvalým teologickým výdobytkem, a tvoří základy jeho traktátu *De sacramentis*, totiž rozlišení mezi *potestas* a *ministerium*, tedy mezi příčinou milosti a tím, kdo milost vysluhuje... Platnost a účinnost svátostí tak není znemožněna nehodností toho, kdo je vysluhuje. To je pravda, kterou je třeba křesťanskému lidu připomínat také dnes, řekl papežský kazatel a pokračoval:

„Poté co neutralizoval hlavní zbraň odpůrců, mohl Augustin vypracovat svoji vizi církve a to za pomoci několika zásadních rozlišení. První je distinkce mezi přítomnou či pozemskou církví a tou budoucí či nebeskou. Pouze ta druhá bude církví všech a pouze svatých. Církve nynějšího času bude vždycky polem, na kterém roste společně pšenice a koukol, síť, která zahrnuje ryby dobré a špatné, tedy svaté a hříšníky.“

Dalším rozlišením, které Augustin zavedl uvnitř pozemské církve, je distinkce mezi svátostným společenstvím (*communio sacramentorum*) a společností svatých (*societas sanctorum*). První spojuje viditelně všechny, kdo mají účast na stejných vnějších znameních, svátostech, Písmu a autoritě, a ta druhá všechny a pouze ty, kteří kromě těchto znamení sdílejí také skrytou realitu těchto znamení (*res sacramentorum*), tedy Ducha svatého, milost, lásku.

„Poněvadž tady dole bude vždycky nemožné vědět s jistotou, kdo má Ducha svatého a milost, a tím méně pak, zda v tomto stavu vytrvá až do konce, Augustin identifikuje onu pravou a definitivní společnost svatých s nebeskou církví předurčených, známým povzdechem: »Kolik jen ovcí je dnes venku a kolik vlků uvnitř! - Quam multae oves foris, quam multi lupi intus.« (In Ioh.Evang. 45,12).“

Augustin prezentuje církev jako Kristovo Tělo oživované Duchem svatým, pokračoval O. Cantalamessa citací z kázání hipponského biskupa z jedné slavnosti Letnic:

„Chceš-li chápat Kristovo tělo. Naslouchej apoštolovi, který říká věřícím: »Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd« (1 Kor 12,27). Jste-li tedy tělem i údy Kristovými, je na Pánově stole vaše tajemství, přijímáte svoje

tajemství. Tomu, co jste, odpovídáte: Amen, a odpovědí to podepisujete. Je ti přece řečeno: Tělo Kristovo a ty odpovídáš Amen. Buď údem Kristova Těla, aby bylo opravdové tvoje Amen. Buďte to, co vidíte, dostanete to, co jste." (Sermo 272)."

Ve vztahu k církvi, pokračoval papežský kazatel, je třeba říci, že svátost significando causat, tedy označuje spojení více osob v jedinou osobu, eucharistie toto spojení uskutečňuje a způsobuje. V tomto smyslu lze říci, že eucharistie vytváří církev.

Pronásledování, která jsou dnes tak častá v různých částech světa, nečiní rozdíly: nejsou devastovány kostely a zabíjeni lidé, protože jsou katolíky nebo protože jsou protestanty, nýbrž proto, že jsou křesťany. Těmito pronásledováními už »jsme jedno«! - podotkl v závěru druhého postního kázání O. Raniero Cantalamessa.

23.3.2014

Papež: Každé setkání s Ježíšem náš život změní

Vatikán. Na Svatopetrské náměstí i přes dopolední dešťové přeháňky přišlo na 30 tisíc lidí, aby si vyslechli pravidelnou nedělní promluvu papeže Františka před modlitbou Anděl Páně. Svatý otec mimo jiné řekl:

„Evangelium říká, že učedníci se divili, že jejich Mistr mluvil s tou ženou. Pán je však větší než předsudky a proto se nebál dát do řeči se Samaritánkou. Milosrdenství je větší než předsudek a Ježíš je nesmírně milosrdný. Výsledkem tohoto setkání u studny byla proměna ženy, která tam „nechala svůj džbán“ (v. 28), se kterým přišla pro vodu, a běžela do města vyprávět o tom, co mimořádného prožila. „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ (v.29). Byla nadšená. Šla ke studni pro vodu a našla jinou vodu, živou vodu milosrdenství, která tryská do života věčného. Nalezla vodu, kterou vždycky hledala! Běží do města, onoho města, které ji posuzovalo, odsuzovalo a odmítalo, a hlásá, že potkala Mesiáše, někoho kdo jí změnil život. Každé setkání s Ježíšem nám totiž vždycky mění život. Je to krok vpřed, krok blíže k Bohu.“

24.3.2014

Papež František kázal o pokoře

Vatikán. Nespasí nás naše jistota, že dodržujeme přikázání, nýbrž pokora, že neustále potřebujeme, aby nás Bůh uzdravil. Tak lze shrnout obsah kázání papeže Františka na dnešní ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

*„Žádný prorok není vítáný ve svém domově“ – těmito slovy se Ježíš v dnešním evangeliu (Lk 4,24-30) obrátil na své krajany, obyvatele Nazaretu, mezi nimiž nemohl učinit žádný zázrak, protože neměli víru. Odtud začal papež svoji homilii. Ježíš připomíná dva biblické zázraky: uzdravení malomocného Námána ze Sýrie za proroka Elizea a setkání proroka Eliáše s vdovou ze Sarepty v Sidónsku, kterou zachránil před hladem. „Malomocní a vdovy – řekl papež František – byli v té době vydědenci. A přece byli oba přijati proroky a dostalo se jim spásy. Naproti tomu obyvatelé Nazareta nepřijali Ježíše, protože **si byli natolik jistí svojí »vírou«, natolik jistí dodržováním přikázání, že nepotřebovali žádnou další spásu.**“*

„Toto je drama dodržování přikázání bez víry. »Spasím se sám, protože chodím každou sobotu do synagogy, snažím se dodržovat přikázání. Jen ať mi tenhle neříká, že malomocný či nějaká vdova jsou lepší než já!« Ti byli vydědenci. A Ježíš nám říká: »Podívej. Pokud se nepostavíš trochu na okraj, nebudeš se považovat za vydědence, nedojdeš spásy.« Toto je cesta pokory: cítit se natolik vydědencem, že potřebujeme Pánovu spásu. Jedině Pán zachraňuje, nikoli naše dodržování předpisů. A to se nelíbilo, proto se rozzlobili a chtěli Jej zabít.“

Tentýž hněv – pokračoval dále papež – popadl zpočátku také Námána, jak podává dnešní první čtení (2 Král 5,1-15a), protože považoval za výsměch a ponížení Elizeův vzkaz, aby se kvůli svému uzdravení sedmkrát umyl v řece Jordán. Pán po něm chtěl gesto pokory a poslušnosti jako od dítěte a to pokládal za výsměch. Odešel tedy, ale potom jej jeho služebníci přesvědčili, a učinil, co mu prorok řekl. A tímto skutkem pokory byl uzdraven. A to je dnešní poselství tohoto třetího postního týdne – dodal papež: **chceme-li být spaseni, musíme si zvolit cestu pokory:**

„Maria ve svém chvalozpěvu neříká, že je ráda, že Bůh shlédl na její panenství, její dobrotu a něhu a spoustu ctností, které měla. Nikoli, nýbrž proto, že Pán spatřil pokoru své služebnice, její nepatrnost a pokoru. K tomu přihlíží Pán. Musíme se naučit této moudrosti vydědenců, aby nás Pán našel. Nenajde nás uprostřed našeho zabezpečení. Tam Pán nejde. Nalezne nás jako vydědence, v našich hříších, našich pochybeních, v naší potřebě duchovního uzdravení a spásy. Tam nás najde Pán.“

A toto - řekl dále papež – je cesta pokory:

„Křesťanská pokora není ctnost, která říká: »Jsem k ničemu« a v tom ukrývá pýchu. Křesťanská pokora říká pravdu: »Jsem hříšník, jsem hříšnice«. A toto je naše pravda. Existuje však ještě jiná pravda: Bůh nás spasí. A spasí nás v naší vydeděnosti, nikoli v našem zabezpečení. Prosme o milost mít tuto moudrost vydeděnců, milost pokory, aby se nám dostalo Pánovy spásy.“

24.3.2014

Papež: Blížkost trpícímu otvírá skutečnou krásu života

Vatikán. V učení Jana Pavla II. obsaženého v apoštolském listu *Salvifici doloris* (11. 2. 1984) – O křesťanském smyslu lidského utrpení, čteme slova, která tento papež sám žil a dosvědčil: „Kristus učil člověka i utrpením konat dobro a prokazovat dobrodiní tomu, kdo trpí“ (č. 30):

„Toto jeho učení bylo živoucí a Lid Boží na ně odpověděl velkou láskou a úctou i uznáním, že Bůh je s ním. Je totiž pravda, že ani v utrpení není nikdo sám, protože Bůh ve své milosrdné lásce k člověku a ke světu přijímá i nelidské situace, v nichž je obraz Stvořitele v člověku nejvíce zatemněn a znetvořen. Tak tomu bylo s Ježíšem v jeho utrpení. Každá lidská bolest, každá úzkost každé utrpení v Něm bylo z lásky přijato pouze proto, že nám chtěl být nablízku, že chtěl být s námi. A zde, v Ježíšově umučení, je také největší škola pro každého, kdo se chce věnovat službě nemocným a trpícím bratřím.“

Právě zkušenost bratrské blízkosti tomu, kdo trpí, otvírá skutečnou krásu lidského života, zahrnující jeho křehkost, pokračoval Svatý otec. Vzorem těch, kdo přijali Život par excellence je P. Maria, řekl dále papež. Právě ona – jak připomíná zítřejší slavnost Zvěstování Páně – se dala cele k dispozici Boží vůli, stala se „místem“ jeho přítomnosti, „místem“ v němž přebývá Boží syn – dodal papež František a vybídl přítomné, aby ve své službě měli vždy na paměti Krista, přítomného v chudých, trpících, dětech – včetně dětí nechtěných, v lidech s fyzickým či psychickým postižením a v chudých. Předtím než účastníkům plenárního zasedání Papežské rady pro pastorační zdravotnictví poželal, poděkoval za vše, co činí v oblasti evangelizace, a ujistil je o svých modlitbách a blízkosti.

24.3.2014

Kardinál Baldisseri: chceme doprovázet ty, kdo zažili tragédie a neúspěchy

Vatikán. Přípravy na synod o rodině otevřely polemiku o tom, zda učení Jana Pavla II. o manželství je aktuální či nikoliv. S velkým ohlasem se setkal nedávný rozhovor kardinála Caffarry. Kdo tvrdí, že *Familiaris consortio* ztratila na aktuálnosti, nepochybně tento dokument nečet – tvrdí kardinál Caffarra.

Církev musí umět odpovídat na výzvy dnešní doby:

„Musíme se především seznámit s těmito výzvami. Nejen prostřednictvím médií. Je nutné zajistit, aby lidé měli možnost se vyslovit, představit svůj vlastní příběh. Proto Synod rozeslal dotazníky s velmi konkrétními a aktuálními dotazy. Na lidi to udělalo velký dojem, pocítili, že konečně bez prostředníků mohou říct své, vyslovit, co si myslí, co prožívají. Díky tomuto dotazníku jsme dostali svědectví nejen od lidí, kteří prožívají své manželství ve shodě s vírou, ale také od těch, kdo ho tak neprožívají, kdo zažili různé tragédie, neúspěchy. Chceme poznat i tyto lidi, jejich trápení, abychom jim mohli duchovně pomáhat. Především je potřeba doprovázet je v jejich trápení. A následně, samozřejmě, pomoci nalézt řešení v pravdě a v lásce, které církev považuje za případné v konkrétních situacích. Drama spočívá v tom, že v mnoha případech lidé nenašli řešení, protože jim nikdo nepomohl. Nějakou cestu lze nalézt. Nejdůležitější je mluvit o tom. Už když se toto téma otevře, rozpoložení těchto lidí se zlepšuje, jsou spokojeni. Je to jako s nemocným, který je sám, opuštěný. Stačí, že se vedle něho objeví jiný člověk, a ihned je možné povzbudit jej na duchu, potěšit, dodat naději do dalšího života.“

25.3.2014

Papež František: Spása se nekupuje, ani neprodává, nýbrž dává

Vatikán. Pán je na cestě spolu s námi, aby obměkčil naše srdce – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Na dnešní liturgické slavnosti Zvěstování Páně papež zdůraznil, že jedině pokorné srdce jako to Mariino přibližuje Bohu. Spása, poznamenal papež, se nekupuje, ani neprodává, nýbrž dává.

„K čemu vede pýcha srdce?“ Tuto otázku položil v úvodu své homilie papež František, který začal od Adama a Evy. „Ti podlehli Satanově svodu a uvěřili, že jsou jako Bůh,“ řekl. „Tato soběstačná pýcha je vyhnala z ráje. Pán je však nenechává jít samotné, slibuje jim vykoupení a putuje s nimi. „Pán – řekl papež – doprovodil lidi na dlouhé cestě. Učinil z nich lid a byl s nimi. A cesta, která se začala neposlušností, končí poslušností, Mariiným přitakáním andělovu Zvěstování. »Uzel, vzniklý neposlušností Evy, - jak řekl sv. Irenej z Lyonu - byl rozváznán poslušností Marie«. Je to cesta, dodal papež, na které se množí divy Boží“:

„Pán je se svým lidem na cestě. Proč putuje spolu s lidem s takovým jemnocitem? Aby obměkčil naše srdce. Výslovně to říká: »Z tvého kamenného srdce učiním srdce z masa.« Obměkčuje naše srdce, aby se mu dostalo onoho příslibu, který učinil v ráji. Skrze člověka přišel hřích a skrze člověka přišla spása. A tato tak dlouhá cesta pomohla nám všem, abychom měli lidštější srdce, bližší Bohu; ne tak pyšné a soběstačné.“

„A dnešní liturgie, pokračoval papež, k nám promlouvá o této etapě cesty obnovy, o poslušnosti a učenlivosti vůči Božímu Slovu.“

„Spása se nekupuje, ani neprodává, nýbrž dává. Je nezasloužená. Nemůžeme se spasit sami: spása je dar naprosto nezasloužený. Nekupuje se za krev býků, ani kozlů. Nelze ji koupit. Jenom aby k nám tato spása mohla vstoupit, žádá pokorné srdce, pokorné a poslušné srdce. Jako to Mariino. A vzorem této cesty spásy je sám Bůh, Jeho Syn, který se zřekl sám sebe, ačkoli byl rovný Bohu, jak říká svatý Pavel (Flp 2,6-7).“

Papež položil důraz na „cestu pokory, pokoření. To znamená – vysvětlil dále – jednoduše říci: »jsem muž, jsem žena a Ty jsi Bůh« a jít vpřed v Boží přítomnosti, v poslušnosti a chápavosti srdce. A proto slavíme svátek této cesty, od jedné matky ke druhé, od jednoho otce ke druhému.“

„Dnes můžeme obejmout Otce, který nám - díky krvi Svěho Syna, jenž se stal jedním z nás - dává spásu. Tento Otec nás každý den očekává... Pohledme na Evu a Adama, pohledme na Marii a Ježíše, pohledme na cestu dějin, na níž kráčel Bůh spolu se Svým lidem, a řekněme: »Děkuji Ti, Pane, děkuji, protože nám dnes říkáš, že jsi nám daroval spásu«. Dnešek je dnem díkůvzdání Pánu.“ - Končil papež František homilii ze slavnosti Zvěstování Páně.

25.3.2014

Kardinál Piacenza: čekejte na lidi ve zpovědnici

Vatikán. Kněží mají trpělivě čekat na věřící ve zpovědnici. Čekat je v hodinách, které vyhovují penitentům, řekl kardinál Mauro Piacenza v úvodu kurzu věnovaného otázkám svědomí, tzv. „foro interno“, kterého se účastní na pět set kněží a seminaristů z posledních ročníků.

Obrácení a smíření je hlavním tématem postní doby. Kardinál Mauro Piacenza, k tomu pro Vatikánský rozhlas řekl:

„Církev nejen hlásá obrácení a odpuštění, ale sama je jejich znamením; znamením vedoucím ke smíření s Bohem a bratřími. Slavení svátosti smíření je třeba chápat v kontextu celého života církve, zejména ve vztahu k velikonočnímu tajemství, které slavíme v eucharistii. A samozřejmě také s odkazem na prožívání vlastního křtu, biřmování a nároků, jež s sebou nese příkázání lásky. Je to vždy radostná slavnost lásky Boha, který dává sebe sama a ničí náš hřích, pokud jsme připraveni přiznat jej v pokoře.“

Jaká by měla být zpověď?

„Zpověď by měla být jasná, prostá, zahrnovat všechny vlastní hříchy. „Obrácení“, jako návrat k Otcovu plánu, znamená upřímnou lítost, a tedy i jasné obvinění a připravenost napravit své jednání. Tak můžeme opět nasměrovat svou existenci na cestu lásky vedoucí k Bohu a bližnímu. Kajícník vyznává své hříchy před Vzkříšeným Kristem v Nejsvětější svátosti (a v jistém smyslu také před jeho služebníkem), vyjadřuje svou lítost a usilí odpovědět na Boží milost, aby se mohl polepšit. Milost svátosti smíření je milostí odpuštění, která proniká až ke kořenům hříchu spáchaného po křtu a uzdravuje nedokonalosti a odchylky od Božího plánu - a tak dává věřícímu sílu k pravé „konverzi“.

Papež František vybízí kněze k milosrdenství. Co to konkrétně znamená?

„Je mimořádně důležité, aby zpovědník dokázal přijímat kajícího. První přijetí probíhá na dálku, představuje jej modlitba a pokání, které má kněz činit za ty, kdo přistoupí ke zpovědi. Druhou věcí je „zabydlet se ve zpovědnici“, totiž být tam v hodinách, které vycházejí vstříc věřícím, a čekat je s vroucím, otcovským srdcem. Pomoc při zpovědi pak má vést k pravému poznání sebe sama ve světle víry, má mít na zřeteli postoj lítosti a předsevzetí trvalého vnitřního obrácení, jež vede k překonání nedostatečné odpovědi na nekonečnou milosrdnou Boží lásku.

Pastorační láska vede kněze – zpovědníka k co největší otevřenosti pro zraněné ovečky, ba ponouká jej vycházet jim vstříc, aby je mohl přivést zpět do ovčína. Papež František často označuje církev za „polní nemocnici.“ Tento tak jasný výraz se ujal. Přistoupíme-li tedy na tento obraz, můžeme říct, že zpověď je v této nemocnici oddělením první pomoci. Zpovědník je pastýř, otec, učitel, vychovatel, milosrdný soudce a lékař, který má pomáhat návratu do plných sil.“ - Hovořil kardinál Mauro Piacenza, hlavní penitenciář Tribunálu apoštolské penitenciárie.

25.3.2014

Evangelii gaudium je v Koreji bestsellerem

Soul. Ohlášení pastorační cesty papeže Františka do Jižní Koreje (14.-18.8) vzbudilo velký zájem také mezi jejími nekřesťanskými obyvateli, kteří se snaží současného Petrova nástupce poznat prostřednictvím jeho první apoštolské exhortace.

„Korejská církev má jedinečnou historii. Katolicismus sem vnesli laici, nikoliv věřící a katolíci. Byla to skupina korejských vzdělanců, kteří katolicismus studovali jako filosofii, západní vědu. Až v závěru tohoto studia našli něco jiného – víru. Jeden z nich poté přijal křest v Pekingu a po návratu pokřtil svého kolegu. To je počátek korejského katolictví, který je ve světovém měřítku ojedinělý. V naší zemi je mnoho náboženství – nejrozšířenější je buddhismus, hned po něm konfucianismus. Protestantismus čítá osm milionů věřících, katolicismus pouhých pět milionů. Je to však jediné rostoucí náboženství, které silně ovlivňuje společnost. Katolická církev dříve dostávala pomoc od druhých, nyní se ale mění a působí v misiích na východě – v Africe a Evropě.“

Říká O. Jong-su John Kim, rektor Korejské papežské koleje, kterou slavnostně otevřel Jan Pavel II. roku 2001.

26.3.2014

Papež: Kněz musí pást stádce s láskou, jinak nekoná svou službu

Vatikán. Přibližně 60 tisíc lidí přišlo dnes i přes nepřízeň počasí na Svatopetrské náměstí, aby se setkali s Petrovým nástupcem. Papež ve své katechezi pokračoval v cyklu věnovanému svátostem víry, tentokrát mluvil o svátosti kněžství, přičemž vyzdvihl tři její aspekty, které uvedl těmito slovy:

„Svěcení rozdělené do třech stupňů - biskupského, kněžského a jáhenského – je svátost, která uschopňuje k výkonu služby, kterou Pán Ježíš svěřil apoštolům, totiž aby pásli jeho stádce mocí Jeho Ducha podle Jeho srdce. Pást Ježíšovo stádce nikoli lidskou nebo vlastní silou, nýbrž silou Ducha podle Ježíšova srdce, které je srdcem lásky. Kněz, biskup i jáhen musí pást Pánovo stádce s láskou. Pokud tak nečiní s láskou, pak nevykonávají službu. V tomto smyslu služebníci, kteří jsou vybráni a vysvěceni k této službě, pokud jednají mocí Ducha svatého, Božím jménem a s láskou, prodlužují Ježíšovu přítomnost v čase.“

28.3.2014

Papež zpovídal, ale napřed se sám vyzpovídal

Vatikán. Odpoledne v bazilice sv. Petra předsedal Svatý otec liturgii pokání spojené s možností přistoupit individuálně ke svátosti smíření. Tato kající bohoslužba zahájila diecézní akci nazvanou „24 hodin pro Pána“, kterou ohlásil papež tuto neděli a která bude pokračovat do soboty večer v několika římských kostelech. Koná se i v českých a moravských diecézích. V bazilice sv. Petra spolu s jednašedesáti zpovědníky usedl do zpovědnice také papež František a přibližně hodinu se věnoval vysluhování této svátosti. Překvapení však papež připravil tím, že se na začátku bohoslužby cestou k oltáři zastavil u jedné ze zpovědnic a sám se tam vyzpovídal před zraky všech, jako to činí všichni praktikující katolíci..

28.3.2014

Papež František: Bůh je první, kdo plní přikázání lásky

Vatikán. Bůh nás miluje, neumí nic jiného – konstatoval papež František v kázání při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Papež zdůraznil, že Pán nás vždy očekává a odpouští nám. Je Bohem milosrdenství, který nám strojí slavnost, když se k Němu vracíme. Bohu se po nás stýská, když se od Něho vzdálíme. Papež František si ke své homilii vzal podnět v prvním

liturgickém čtení z proroka Ozeáše (Oz 14,2-10). „Pán k nám promlouvá něžně. A třebaže nás vybízí k obrácení - a toto slovo nám zní trochu stroze - zaznívá tento láskyplný Boží stesk. Taková je pobídka Otce, který říká synu: »Vrať se, je čas vrátit se domů. « Už jen s tímto slovem bychom mohli trávit hodiny na modlitbě“.

„Takové je srdce našeho Otce. Bůh je takový, neunaví se! Takto jednal po mnoho staletí, během četných apostazí, kdy Jeho lid odpadal od víry. On se však vrací neustále, protože náš Bůh je Bohem, který čeká od onoho odpoledne v pozemském ráji, kdy Adam vyšel z ráje se soužením i příslibem. On je věrný. Pán je věrný Svému slibu, protože nemůže zapřít sám sebe. Je věrný. Takto během dějin čekal na nás všechny. Bůh na nás čeká neustále.“

František pak přešel k podobenství o marnotratném synovi. „Lukášovo evangelium nám praví – podotkl - že každý den vyhlížel syna, zda se vrátí. Čekal. A jakmile jej spatřil, šel mu hned naproti a objal jej. Syn si připravil tolik slov, která mu řekne, ale otec jej nenechal domluvit. Objetím mu zavřel ústa.

„Toto je náš Otec, neustále čekající Bůh. Někdo možná řekne: »Ale, otče, já mám spoustu hříchů, nevím, jestli bude Bůh spokojen.« - Tak to zkus. Chceš-li znát něhu tohoto Otce, jdi k Němu, zkus a potom mi řekneš. - Bůh nás očekává. Bůh čeká a také odpouští. Je Bohem milosrdenství, neomrzí Jej odpouštět. Nás omrzí žádat odpuštění, Jeho neomrzí odpouštět. Sedmdesátkrát sedmkrát, vždycky. S odpuštěním stále vpřed. A z podnikatelského hlediska je bilance negativní. On vždycky ztrácí. Ztrácí věčně, ale vítězí v lásce.“

„A to proto - pokračoval papež s odkazem na dnešní evangelium (Mk 12,28-34) - protože Bůh je „první, který plní přikázání lásky. Miluje a neumí nic jiného. Také zázraky, které konal Ježíš - dodal papež - byly znamením velkého zázraku, který Pán denně koná s námi, když se odhodláme povstat a jít k Němu. A jakmile k tomu dojde, Bůh strojí hostinu. „Nikoli jako onen boháč, před jehož dveřmi ležel žebrák Lazar“ - poznamenal papež - „strojí jinou hostinu jakožto otec marnotratného syna“:

„»Vykvetete jak lilie« zní příslib. »Vystrojím ti slavnost«. »Rozprostřou se jeho ratolesti, jak oliva se bude skví, jak Libanon bude vonět«. Každý lidský život, každý muž, každá žena mající odvahu přiblížit se Pánu, nalezne radost ze slavnosti Boží. Ať nám toto slovo pomůže přemýšlet o našem Otci, který nás neustále očekává, odpouští nám a strojí slavnost, když se vracíme.“ - Končil papež dnešní ranní kázání.

28.3.2014

Papež ke zpovědníkům: Církev má poskytovat bezpečí Otcova odpuštění

Vatikán. Papež poukázal na tři aspekty svátosti smíření. Nejprve zdůraznil, že protagonistou služby smíření je Duch svatý a zpovědníci mají být radostnými a mocnými svědky a zvěstovateli Pánova vzkříšení.

„Toto svědectví se čte ve tváři a slyší v hlase kněze, který s vírou a »pomazáním« vysluhuje svátost smíření. Přijímá penitenty nikoli jako soudce, ani jako pouhý přítel, nýbrž s láskou Boží, láskou otce, který spatřil vracejícího se syna a jde mu vstříc, jako pastýř, který našel ztracenou ovci. Kněžské srdce je srdcem schopným pohnutí nikoli ze sentimentalismu či pouhé emotivity, ale z hloubi Pánova milosrdenství! Tradice označuje zpovědníky zároveň za lékaře a soudce, nezapomínejme však, že jako lékař je kněz povolán uzdravovat a jako soudce rozhřešovat.“

Druhým aspektem, na který papež poukázal, byla velkodušnost, s níž má kněz tuto službu konat. „Pamatujme na to, upozornil papež, že věřící nezřídka mají obtíž v přistupování k této svátosti, jak z praktických důvodů, tak z přirozené nesnáze vyznávat jinému člověku vlastní hříchy. Z tohoto důvodu, řekl dále, musíme na sobě a svém lidství hodně pracovat, abychom nikdy nebyli překážkou v přístupu k milosrdenství, ale vždycky jej usnadňovali.“

„Tady je třeba se vyvarovat dvou protikladů: rigorismu a laxismu. Ani jedna krajnost neprospívá, protože nebere vážně člověka, který se zpovídá. Milosrdenství totiž naslouchá opravdu srdcem Božím a chce doprovázet duši na její cestě ke smíření. Zpověď není odsuzující tribunál, ale zkušenost odpuštění a milosrdenství!“

„Všichni známe těžkosti, na které zpověď naráží,“ řekl dále Svatý otec ke třetímu aspektu této svátosti. „Důvody jsou mnohé, historické i duchovní. Víme však, že církvi tento nezměrný dar daroval Pán, aby pokřtěným poskytl bezpečí Otcova odpuštění.

řekl papež František v závěru dnešní audience pro účastníky sympozia pořádaného Apoštolskou penitenciárií.